

SFÂNTUL TEOFAN ZĂVORÂTUL

1815 - 1891

NEGRIJA

La început, ne îngăduim distracții ușoare și împrăștieri ușoare ale gândurilor și dorințelor, ca pe o odihnă după ostenelele Postului Mare; după aceea, dăm pe nebăgate de seamă libertate și mișcărilor pătimase, iar în continuare, îngăduim înăuntrul nostru încuviințare la ceea ce ne

insuflă patimile sau împreunarea inimii cu ele. Și atunci ce se întâmplă? Capul se pustiește, inima e în tulburare, în faptele și întreprinderile noastre e neorânduială; pierd tot ce fusese dobândit prin osteneala postirii mântuitoare. Domnul este uitat – și pleacă. Iată, de asta să vă temeți!

Mult mai puternic resimțite și mai primejdioase decât nevoile și necazurile sunt căderile în păcat, cărora omul le e supus din slăbiciune și lipsă de prevedere. Acestea strâmtorează libertatea gândurilor, îl acoperă de rușine în proprii ochi, slăbesc îndrăznirea lui înaintea Domnului, micșorează hotărârea cea sfântă, aruncă în nepăsare și în negrijă și apropie de deznădejde.

Sursa: **Sfântul Teofan Zăvorâtul**, *Predici*, Editura Sophia, 2019

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 3 mai	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfintele Paști
Marti 4 mai	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfintele Paști
Vineri 7 mai	08:00	Ceasurile și Sfânta Liturghie → Izvorul Tămăduirii
Duminică	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 2-a după Paști (a Sf. Apostol Toma)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Să știți că tot globul e o închisoare pentru toată lumea, unii ies pe brânci, alții în picioare, alții după cum se comportă în închisoarea asta mare care este lumea.”

– Constantin (Tache) Rodas

Nr. 388 / 2 mai 2021

PĂRINTELE DUMITRU STĂNİLOAE

1903 - 1993

MÂNTUITORUL MEU, VIE ȘI NEJERTFITĂ JERTFĂ!

Se știe că pe noi, creștinii, bucuriile trupesti nu ne satisfac deplin, că sufletul nu e satisfăcut de ele, iar bucuriile sufletești sunt nedepline, pentru că noi trăim marginile cunoașterii, ale iubirii, ale purității sentimentelor noastre.

Bucuria Învierii nu e nici trecătoare, nici nedeplină. E bucuria prin excelență, pentru că e bucuria eternă și deplină. De aceea, nimeni nu trebuie să fie trist în noaptea Învierii. Nimeni nu trebuie să plângă. Căci toate motivele de întristare apar acum fără însemnătate față de biruirea morții. De ce să ne întristăm de pricini care ne conduc spre moarte, când știm acum că prin moarte trecem la viața veșnică. De aceea, Biserica va cânta în noaptea Învierii: „Cu bucurie unul

pre altul să ne îmbrățișăm: O, Paștile! Izbăvirea de întristare". Iar în cuvântul Sfântului Ioan Gură de Aur din noaptea de Paști se spune: „Nimeni să nu plângă pentru sărăcie, că s-a arătat împărăția pentru toți. Nimeni să nu se tânguiască pentru păcate, că iertare din mormânt a răsărit. Nimeni să nu se teamă de moarte, că ne-a eliberat pe noi moartea Mântuitorului".

Viața creștinului în plinitudinea și deci în bucuria și lumina deplină este o altă viață, la care se poate ajunge printr-o ridicare ce nu e efectuată de noi înșine, ci de Dumnezeu asupra ființei noastre, deși ni se cere și nouă pregătire și receptivitate pentru aceasta.

În baza puterii Sale, Hristos intră în iad în mod paradoxal ca „jertfit și nejertfit", ca „jertfă vie", ca predat cu totul lui Dumnezeu și tocmai de aceea plin de putere dumnezeiască, ca Miel și ca Împărat. Blândețea Lui e cu atât mai biruitoare cu cât este a împăratului: „Mântuitorul meu, vie și nejertfită jertfă, ca un Dumnezeu pe Tine însuși de voie aducându-Te Tatălui, ai înviat pe Adam împreună cu tot neamul, sculându-Te din mormânt" (din Canonul din noaptea de Paști). Sau: „Doamne, Cela ce iadul ai prădat și moartea ai călcat, Mântuitorul nostru, Cela ce ai luminat lumea cu cinstită crucea Ta,

miluiește-ne pe noi". Iadul nu a putut suporta prezența în el a Mielului jertfit, căci în blândețea Lui era puterea dumnezeiască.

În iubirea manifestată de Hristos pe cruce e atâta viață și putere că prin ea revine la viață nu numai trupul Său, ci trezește din moarte sau din paralizie și puterile sufletești ale celor din iad. Dar aceasta putere a iubirii ce a mers până la cruce, o actualizează Hristos continuu. El păstrează rănilor Sale în trupul Său ca o sursă permanentă a iubirii Sale, ca o dovadă că Cel ce a înviat nu e altul decât Cel ce S-a răstignit pentru noi. Dacă ar fi altul, Învierea Lui și cea viitoare a noastră n-ar avea temeiuri în iubirea Lui și n-am fi pregătiți și noi pentru ea prin iubirea noastră față de El, trezită de iubirea Lui; ar fi un fapt magic, nu de desăvârșire spirituală: „Rănilor Tale, Hristoase, care de voie le-ai răbdad pentru noi, le-ai arătat ucenicilor Tai, punându-le mărturie slăvitei învierii Tale" (la Utrenia din duminica Tomii).

Iar primul imn pe care-l cântă Biserica în această noapte, la slujba care începe odată cu trecerea nopții din miezul ei, este un îndemn adresat nu inșilor singolari, ci obștii credincioșilor să se deschidă luminii aduse de Învierea lui Hristos, prin trecerea virtuală a

întregii noastre creații de la moarte la viață și de la pământ la cer: „Ziua Învierii, să ne luminăm popoare, Paștile Domnului, Paștile! Că din moarte la viață și de pe pământ la cer, Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi".

Lumina învierii nu e lumina unui fulger care trece rapid de la răsărit până la apus descoperind pentru o clipa ce înseamnă a zace în întuneric, ci o lumină statornică, de o adâncime necuprinsă care descoperă cele de sus și cele de jos cu destinul trupurilor pe care moartea le descompune pentru o vreme: „Acum s-a umplut de lumină și cerul și pământul și cele de dedesubt. Deci să prăznuiască toată făptura Învierea lui Hristos, întru care s-a întărit".

S-a descoperit destinația noastră, a credincioșilor pentru viața eternă în Dumnezeu, s-a descoperit Dumnezeu ca un Dumnezeu al iubirii care vrea să se unească cu noi pentru veci, s-a descoperit destinația trupurilor, care se descompun, spre participarea la slava noastră în Dumnezeu, s-a descoperit rostul faptelor noastre, ca mijloace și drum de desăvârșire și de pregătire a creștinilor spre viața eternă. Întru Învierea lui Hristos, odată cu natura omenească, s-a întărit, într-o

veșnică incoruptibilitate, întreaga natură.

Persoana în general e un izvor viu de viață pentru alte persoane. Dar persoana lui Hristos, persoana divină, adapă în veci și pentru veci și persoanele noastre: „*Veniți să bem băutură nouă, nu din piatră seacă făcută cu minuni, ci din izvorul nestricăciunii, din Hristos cel ce a izvorât din mormânt, întru care ne întărim*".

A bea dintr-o persoană înseamnă a fi într-o comuniune cu ea, așa cum a bea din natură, din piatră înseamnă a fi dintr-o comunicare cu natura. Iar cu natura nu poate comunica decât trupul, nu persoana ca întreg. A bea din Persoana lui Hristos înseamnă a fi în comuniune cu un izvor de putere spirituală infinită, care a făcut și trupul pe care l-a luat incoruptibil și poate învia la o stare de incoruptibilitate eternă și trupul celor ce sunt în comuniune cu Ea.

Sursa: bucovinaprofunda.com

